

gen, medregnes forfølgningstiden dog ikke ved beregningen af forældelsesfristen. Langvarig sagsbehandling – der dog ikke har medført, at der er indtrådt forældelse af strafansvaret – kan efter omstændighederne tillægges betydning ved straffastsættelsen.

4.2. Brydenholt-udvalgets overvejelser

Brydenholt-udvalget har overvejet berettigelsen af den nuværende retstilstand, hvor der efter forældelsesafbrydelsen ikke løber en ny frist, men alene gælder en passivitetsregel. Udvalget har også overvejet, om der bør gælde absolutte forældelsesfrister.

Udvalget finder, at der bør indføres en regel om, at den dobbelte forældelsesfrist er maksimum. Dette vil medføre, at der skal være rejst tiltale, udsendt et bødeforlæg eller pålagt en administrativ bøde inden udløbet af den dobbelte forældelsesfrist.

Udvalget finder endvidere, at den særlige suspensionsregel, der finder anvendelse, hvis sigtede har undraget sig forfølgning, fortsat bør gælde.

Der henvises nærmere til Brydenholt-udvalgets overvejelser i betænkning nr. 1438/2004, side 74 ff.

4.3. Straffelovrådets overvejelser

Straffelovrådet har overvejet, hvilke hensyn der kan tale henholdsvis for og imod indførelse af absolutte forældelsesfrister, som foreslået af Brydenholt-udvalget.

Rådet finder, at såvel hensynet til den sigtede som ressourcemæssige hensyn, kan tale for indførelse af absolutte forældelsesfrister. Endvidere har Finland og Sverige absolutte forældelsesfrister, herunder for Sveriges vedkommende tillige for forbrydelser med fængsel på livstid som strafmaksimum. Endelig bygger EU's regler på svigsområdet og transport- og konkurrenceområdet på et system med dobbelte forældelsesfrister som det maksimale, jf. betænkning nr. 1441/2004, side 62 f.

For så vidt angår hensyn, der kan tale imod indførelse af absolutte forældelsesfrister, peger rådet bl.a. på hensynet til at sikre, at forbrydelser inden for særlovgivningen kan afdækkes og strafforfølges. Under rådets drøftelse er også nævnt, at kravet om rettergang inden for en rimelig frist i Den Europæiske Menneskeretskonvention (EMRK) artikel 6, stk. 1, ikke nødvendiggør absolutte fristregler. Det er endvidere påpeget, at Sverige og Finland har betydeligt længere forældelsesfrister end de forældelsesfrister, der ville gælde efter gennemførelse af Brydenholts-udvalgets forslag med den dobbelte forældelsesfrist som maksimum på grundlag af straffelovens § 93. Endelig bemærker rådet, at de synspunkter, der begrundet regler-

ne om forældelse af strafansvar, tillægges vægt ved straffastsættelsen, jf. straffelovens § 82, nr. 13 og 14.

Et flertal i Straffelovrådet (7 medlemmer) finder, at der ikke er tilstrækkeligt grundlag for at ændre de gældende regler om retsvirkningerne af forældelsesafbrydelsen. Det er flertallets opfattelse, at hensynet til at imødegå konventionsstridig og langtrukken sagsbehandling bedst vil kunne sikres ved interne sagsbehandlingstider i anklagemyndigheden.

Et mindretal i udvalget (1 medlem) har tilsluttet sig Brydenholts-udvalgets synspunkter.

Om Straffelovrådets overvejelser henvises til betænkning nr. 1441/2004, side 65 f.

4.4. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet er enig med Straffelovrådets flertal i, at de gældende regler om retsvirkningerne af forældelsesafbrydelsen bør opretholdes.

Der findes allerede internt i anklagemyndigheden en række tilsyns- og kontrolordninger, idet statsadvokaten fører tilsyn med politimestrenes (politidirektørens) behandling af straffesager, jf. Rigsadvokatens meddelelse RM 3/1999. Justitsministeriet har endvidere noteret sig, at Brydenholt-udvalget i en betænkning, der forventes at komme inden udgangen af 2004, foreslår indførelse af en ny administrativ kontrolordning.

5. Forældelse af juridiske personers ansvar

5.1. Gældende ret

Efter straffelovens § 93, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., er forældelsesfristen 2 år, når der ikke er hjemlet højere straf end fængsel indtil 1 år for overtrædelsen (1. led), eller når straffen for overtrædelsen ikke ville overstige bøde (2. led). Det følger imidlertid af § 93, stk. 1, nr. 1, 2. pkt., at 2. led ikke gælder for juridiske personer. Forældelsesfristen for juridiske personers strafansvar afhænger derfor altid af strafferammen for den konkrete forbrydelse. Det er også tilfældet, hvor den konkrete forskyldte straf for en fysisk person i anledning af samme lovovertrædelse ikke ville overstige bøde.

Hvis forældelsesfristen for juridiske personers strafansvar afbrydes over for nogen, der har handlet på en juridisk persons vegne, har fristafbrydelsen også virkning i forhold til den pågældende juridiske person, jf. § 94, stk. 5, 4. pkt. Efter bestemmelsens ordlyd kan der ske fristafbrydelse med virkning for den juridiske person over for enhver person, der har handlet på den juridiske persons vegne. Der har i den juridiske litteratur været forskellige opfattelser af, hvilke personer, der herved omfattes af bestemmelsen, jf. betænkning nr. 1441/2004, side 69 f.